

УВОД

На друштвену свест о чињеници да велики пожари могу проузроковати драматичне и трајне неповољне ефекте на животну средину, утицао је број инцидената са катастрофалним последицама у последњих двадесет година. Можда је најпоучнији пример пожар у фабрици лекова у Базелу у новембру 1986. године. Овај пожар је представљао велики изазов за ватрогасну јединицу са аспекта тактике гашењ пожара, формирање кризних центара и комуникацију са Француском и Немачком као државама које су такође биле угрожене загађивачима како ваздуха у урбанизованим подручјима тако и водотокова. Велика количина воде коришћене за гашење пожара током интервенције ватрогасних јединица, загађена токсичним хемикалијама отицала је у Рајну и извршила помор речне флоре и фауне дуж неколико стотина километара.

Озбиљне последице овакве катастрофе потврђују да је утицај пожара на животну средину реална претња која захтева систематски приступ. Ризик од емисије и загађивања животне средине различитим продуктима сагоревања гориве материје током пожара је велики, обзиром да већина продуката сагоревања имају канцерогена својства. Наравно, мора се истаћи да је потребно боље разумевање везе између ових феномена и развоја научних метода идентификације и процене ризика, као и унапређења превентиве и мера заштите од пожара. Развојем и имплементацијом стандарда ISO/TC92/SC3 у чијој надлежности није само утицај пожара на људе већ и на животну средину, може се смањити ризик од већих еколошких катастрофа.

Питања заштите животне средине од последица пожара могу се некада и погрешно тумачити гледајући кроз призму латентног сукоба између заштите од пожара, здравља људи и очувања квалитета животне средине. Наиме, позната је дугогодишња употреба различитих ватроотпорних материјала као што је азбест, затим токсичних средстава за гашење пожара – халона као и отпадних вода које настају у процесу гашења пожара а које имају негативан утицај на животну средину постајући индиректни загађивачи.

Изазов у будућности није само повећати свест јавности о утицају пожара на животну средину, већ унапредити и усавршити средства и опрему за гашење пожара, чиме би се обезбедило да заштита од пожара не буде узрочних неприхватљивих последица по животну средину као ни да заштита животне средине не буде ограничавајући фактор у заштити од пожара.

2

1. Развој заштите од пожара кроз историју

Заштита од пожара је стара колико и откриће ватре и током историје се развијала у складу са научним и техничким напретком људског друштва. Основне технике за борбу против пожара и спречавање његовог ширења су се у почетку сводиле на уклањање гориве материје, затим на смањивање и одвонење топлоте и најзад на снижавање концентрације кисеоника да би се успорио или прекинуо ланац хемијских реакција које се догађају током сагоревања. Наведена три принципа и данас чине основу борбе против пожара.

Законска регулатива из области заштите од пожара је током историје углавном пратила развој технологије, а понекад и била испред примењених технолошких решења.

Најстарији документ који садржи законску регулативу која се односи на заштиту од пожара

везује се за Хамурабија¹, оснивача Вавилонског царства. Хамурабијев законик, који се иначе сматра за први законски документ уопште у историји, садржао је 28 параграфа са по 16 чланова у којима је, између осталог била регулисана градња објеката. На пример, члан 229 је гласио: “Ако градитељ куће за становање изгради кућу која није довољно јака, и ако се та кућа сруши и убије власника, градитељ ће бити погубљен”.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com